

En Helt fra 64

Nationalt Krigsskuespil

Spillet af Aarhus Theaterpersonale

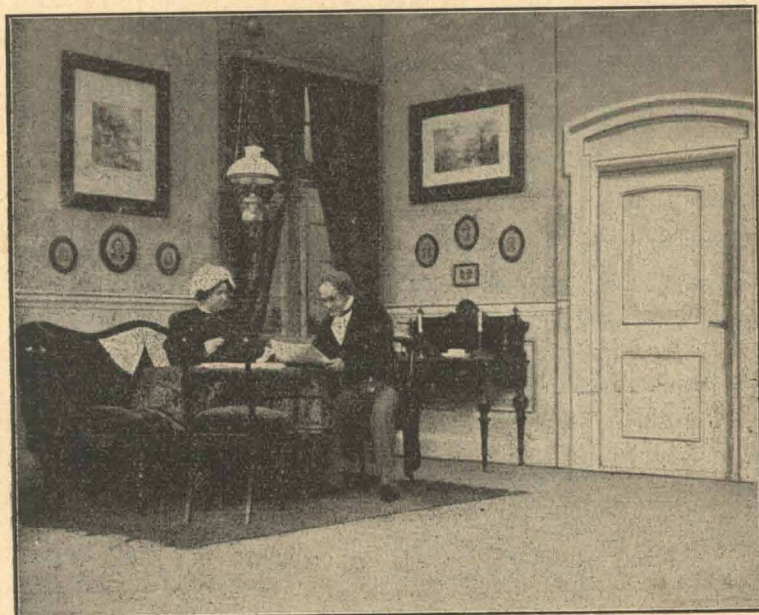
Filmen er med Eneret fabrikeret af „Fotorama“, Aarhus.

Hovedpersonerne:

Christian IX., Konge af Danmark	Hr. Aage Fønss.
Kaptajn, Grev Ahlefeldt-Lauervigen	Hr. Philip Beck.
Gamle Kemp	Hr. Alfred Cohn.
Madam Kemp	Fru Martha Helsengreen.
Valdemar Kemp — Helten fra 64	Hr. Aage Schmidt.
Anna, hans Kæreste	Sophie Eskildsen.
Danske og tyske Officerer. — Soldater. — Vedetter. — En Deling Artilleri.	

Isenesat af Hr. Gunnar Helsengreen.

Vi ser nu først gamle Kemps Hjem i Sønderborg, alt er hyggeligt og fredeligt; gamle Mutter Kemp sysler med sit Sytøj. Nu kommer Pigebørnene styrtende ind, hæs-

Et hyggeligt Hjem i Sønderborg.

blæsende fortæller de, at Tyskerne har besat Stillingerne omkring Dybbøl.

Den gamle vil ikke tro sine egne Øren, han affærdiger dem med sit: „I er paa Vilspor, Pigebørn; nu er der jo Fred og ingen Fare!“ Men altfor snart bliver han revet ud af sin sikre Tro. Hans Søn — den unge Valdemar Kemp — kommer nu styrtende ind, i Korthed fortæller han de gamle, hvilke Fare der truer Sønderjylland. Han beslutter sig nu til at stille sig under de danske Faner, og efter en

„Derude venter Kammeraterne!“

hastig Afsked i Hjemmet drager han afsted — fulgt til Døren af sin lille Kæreste.

Et Haandslag.

Kemp melder sig i Officerskvarteret.

Kaptajn, Grev Ahlefeldt instruerer sine Officerer.

Nu sér vi ham i det danske Officers-Kvarter. Vi gør Bekendtskab med Grev Ahlefeldt-Lauervigen og flere andre af Heltene fra vort ulykkelige Krigsaar.

Valdemar Kemp melder sig nu som Frivillig — Officerernes Glæde over den unge uforfærdede Mand er stor — og med et kraftigt Haandslag ønsker Grev Ahlefeldt ham velkommen ved sit Regiment.

Valdemar Kemp skal nu lige til at skrive sit Navn i Feltprotokollen, da der i det samme kommer en uventet

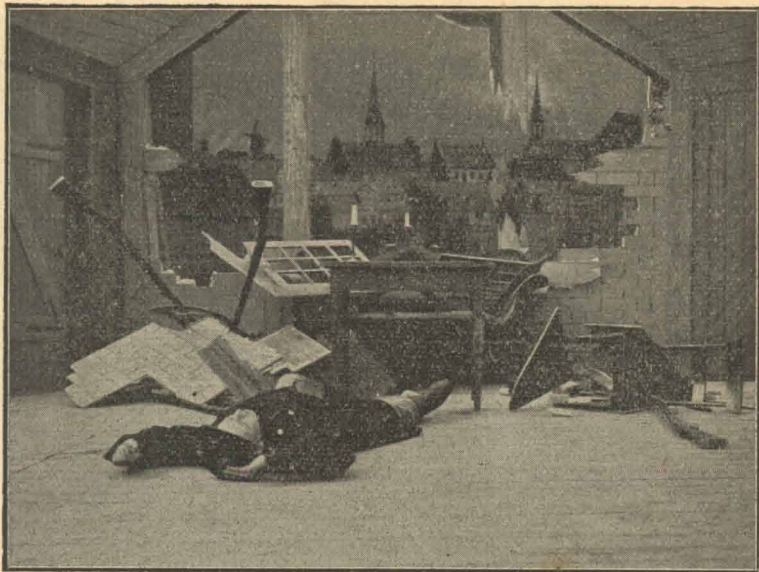
En uventet Hilsen fra Fjenden.

og langt fra velkommen Hilsen fra Fjenden. En Granat sprænger hele Bagvæggen, — og Tilskuerne bliver nu Vidne til Sønderborg Bys Brand og Ødelæggelse.

Da Valdemar Kemp sér dette, gælder hans første Tanker Hjemmet, og hurtig tager han Afsked med Officererne, iler ud — og hjem.

De øvrige følger ham straks efter — tilbage bliver en saaret Officer og den trofaste Regimentshund „Hektor“.

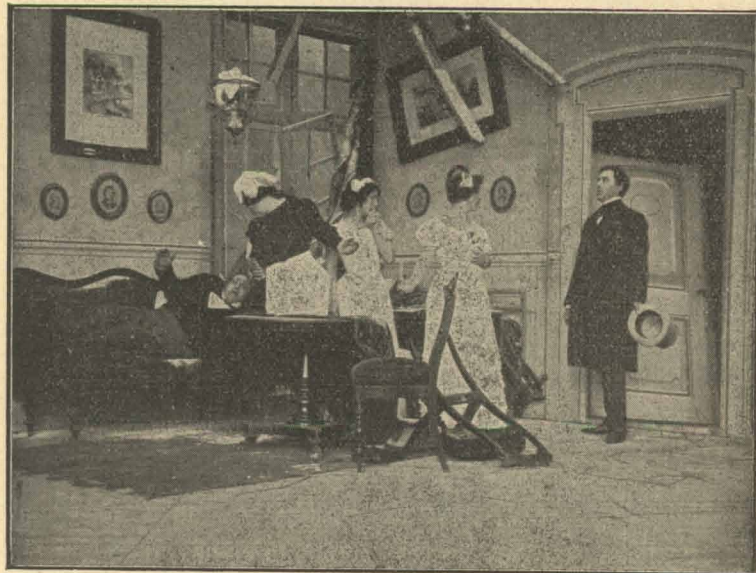
Da Kemp naar Hjemmet, er alt kun Sorg og Fortvivlelse, hans Barndomshjem er skudt i sønder, og hans

En saaret Officer.

gamle Fader er Døden nær, ramt af en af Tyskernes Sprænggranater.

Valdemar Kemp knæler ned ved Faderens Dødsleje, modtager dennes Velsignelse, lukker den gamles Øjne til,

Hans Barndomshjem er skudt sønder og sammen.

og sværger nu, at han vil kæmpe under de danske Faner, indtil han ikke længere er blandt de levendes Tal.

„Mor, jeg drager afsted for at kæmpe under de danske Faner!“

Kemp tager Afsked med sin lille Kæreste.

Efter en kærlig Afsked med Moderen, Søskende og sin lille Kæreste, iler han bort — der hen, hvor Døden venter ham — — — — —

„Den Gang, jeg drog afsted,
den Gang, jeg drog afsted“ — — —

Den danske Hær passerer nu forbi os, ranke og ubekymrede skrider de rask fremad til Tonerne af den raske Krigsmarsch; de danske Kanoner, der er lidt stive i Lemmerne efter den lange Hvil fra 1848, bliver møjsommelig skubbet frem af Jenserne.

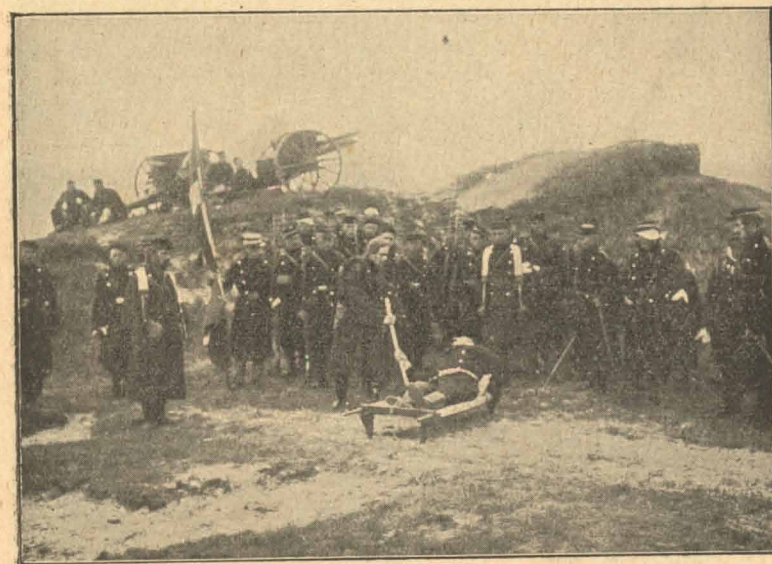
Nu sér vi Tyskernes Artilleri — i en rasende Fart jager de hen over Markerne — kører gennem Ler og Grus, som var det Djævlens vilde Jagt, Pikkelhuerne blinker i Sollyset, Officeren i Spidsen opildner Folkene til at sætte Tempoet op — „Danskerne skal jo have Tak for sidst!“ — — — — —

Kampen raser paa det heftigste, de gamle danske Kanoner taler endnu engang et Alvorsord med Tysken, men de er blevne for gamle, Kuglerne bider

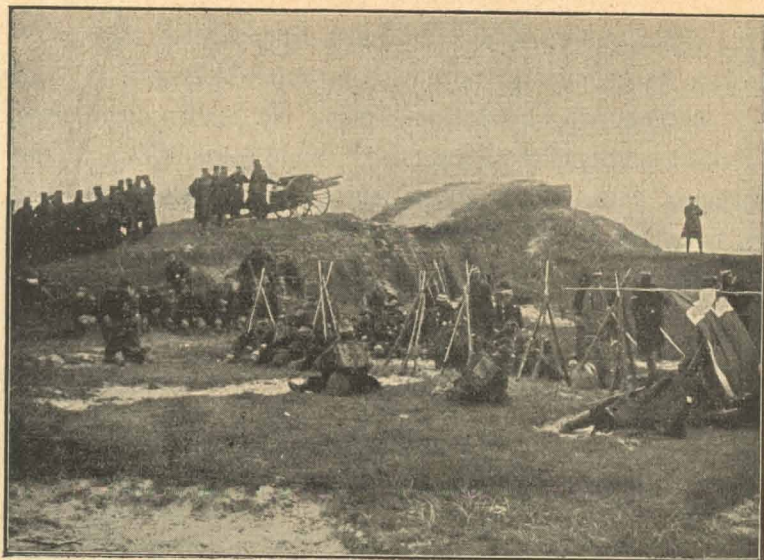
ikke rigtig mere; Kemp og hans Kammerater slaas som Løver, de kæmper jo ogsaa for en ærefuld Sag.

Tysken vil nu storme Skanse Nr. 2, Kampen raser morderisk, Bajonetterne lynes som tusinde Solblink, Granaterne springer som Hagl ned mellem de danske Drengene. Efter en kortvarig Kamp bliver det første Angreb slaaet tilbage. Dansken har vundet Slaget, men tabte en af sine bedste

Sønner, Kaptajn, Grev Ahlefeldt, som bliver baaret frem for Fronten af sit Regiment, der har store Huller i Gelederne. Han tager en kort Afsked med sine Mænd, trykker Valdemar Kemp varmt i Haanden, rækker denne sin Sabel til Minde om ham og falder saa tilbage paa Baaren.

Der er ikke megen Tid til at dvæle længere ved den tapre Greves Død. Tysken ligger udenfor og forbereder sig til et nyt Stormangreb. Alt inde i Dybbølskanterne er lutter Travlhed. Nye Skansekurve bliver sat op, alt bliver istandgjort fra de sidste Dages Ødelæggelse. Da blæser pludselig Paradesignalerne; de saarede strammer sig op saa godt, de formaar, Jenserne præsenterer Gevær, og ind i Skansen træder nu Kong Christian IX, fulgt af sine Generaler og

Fjenden ventes.

Adjutanter. Kongen hilser hjerteligt paa Folkene, takker dem for deres Tapperhed, hilser paa de saarede og gaar nu, under Soldaternes Hurraraab, videre frem til de øvrige Stillinger.

Det næste Hornsignal, vi nu hører, er „Allarm!“ — „Til Kamp!“

En haabløs Nærholdsfægtning tager nu sin Begyndelse. Vi følger vore Jensers energiske Forsvar, vi ser, hvorledes de to Gange trænger Tyskerne ned, men disse er syv mod én, Kampen er ulige, og længe varer det ikke, før vi ser den sidste Mand bag Brystværnet, før Dybbølskanterne faldt.

Da Tyskerne har besat de danske Skanser, samler den øverstbefalende dem omkring en saaret, ung Mand, der halvt oprejst ligger med Dannebrog knuget til sit Bryst. Det er Valdemar Kemp, den første paa Skansen, den sidste, der forlod den.

„Præsenter Gevær!“ kommanderer Officeren. Saaledes tænker vi os, at en saa overlegen Fjende maa have handlet mod en saa lille, men tapper Forsvarer.

De saarede bliver forplejet paa bedste Maade. Valdemar

Madam Kemp modtager de saarede.

Kemp slæber sig, støttet af et Par Kammerater, til sit Hjem.

Atter i Barndomshjemmet.

Moderen og Kæresten modtager ham. De to stakkels Kvinder ser straks, hvorledes det er fat med deres kære

Dreng. Valdemar Kemp fortæller dem om Slagets Gang. Voldsomt giver han sig hen i Beskrivelsen af Kammeraternes heltedige Forsvar. — Nu mærker han, hvorledes

Kræfterne svigter ham. Anna lægger sig paa Knæ ved hans Side. Han hvisker et kærligt Farvel til hende, kysser hende ømt paa den blege Pande, beder en stille Bøn — og dør. Anna græder, thi hun har mistet sin eneste Ven, og Fædrelandet har mistet en af sine tapre Sønner — en af Heltene fra 64.

